

ÜVEG-LEGENDA.

*Sem sivatagban, sem őserdőben nem lakott,
emberi örömök alá máglyákat nem rakott,
ruhája rendes volt s nem csupa jolt
— és mégis, mégis, mégis remete volt.*

*Haját megfésülte, fehérneműt váltott,
kalapjához tűzött jószagú virágot,
nem hervaszlá orcáját mint az őszi hold
— és mégis mégis, mégis remete volt.*

*Járt a munkásokhoz, járt a szántókhoz,
járt menyegzőbe, temetésre, tengeri hántókhoz,
ragyogott szeme, ha harmonika szólt
— és mégis, mégis, mégis remete volt.*

*Nem volt rejtély, tilok, mindenki megnézte,
mindenki szerelte, mindenki becézte,
meleg, virágos ág volt s nem suta holt
— és mégis, mégis, mégis remete volt.*

*Nézte, szagolta, izlelte, tapogatta
a százszinű, százizű, százhangú világot s hallgatta,
tudta, mit árul ezer emberi szív, ezer emberi bolt
— és mégis, mégis, mégis remete volt.*

*Lakott Berlinben, Budapesten, gazdagban, páriában,
lakott Erdélyben, erdőben, Pálban, Gyulában, Máriában,
ezerhúrú hárfája ezreknek szólt
— és mégis, mégis, mégis remete volt.*

*Ölelni akarta ezer édes inda,
de üvegbura védte, üveglegenda,
állászó magánya mindég ráhajolt
— és azért mindég, mindég, mindég remete volt.*

Mécs László.